

İŞÇİLERİN SESİ

Sayı: 28
7 Temmuz
1991
3000 TL
(KDV Dahil)

ABD Destekli Devlet Terörü

- Türkiye ile ABD arasındaki ilişkiler stratejik bir boyut kazanırken, Amerikalıların, Türkiye'deki devlet terörü mekanizmalarının artık bizzat içine girdikleri ve devlet terörünün kirli savaşa dönüşmesinde aktif bir zorlayıcı ve örgütleyici olarak rol aldıkları söylenebilir.
- Ortadoğuda emperyalist bir terör rejimi inşaa etmeye yönelik ABD, "İpleri elinden kaçırmanın telaşı içerisinde tüm ülkede demokrasi güçlerine karşı bir terör havası estirme gereksinimi duyan siyasi iktidarın hem maddi ve hem de manevi müttefiki ve suç ortağı olarak beliriyor.

Bir ay boyunca Türkiye tam bir dehşet denizinin içine itildi. Devlet terörü tüm ülkeyi kaplayan bir şok dalgası yarattı. Sonra Bush geldi... Ankara halkı evlerir İstanbul halkı sokağ çıkarılmadı... Özal'la Bush, insa "keyfini" çıkardılar... Sonra açıkladılar:

Türkiye ile ABD arasında "stratejik ilişkiler" kurulacak! Kirli savaşa dönüşen bir devlet terörü dalgasının ardından ilan edilen "stratejik ilişki"nin boyutları, Özal tarafından "politik, askeri, iktisadi, sosyal" ilişkiler olarak tanımlandı. Siyasal iktidara bakılırsa, ABD ile Türkiye arasında

(Devamı 4. sayfa)

TÜRK-İŞ ve SENDİKAL BÜROKRASI

Sınıfın çıkarlarını savunmak yerine devletin çıkarlarını gözetmek misyonuyla donanmış olan Türk-İş, işlettiği sendikal bürokrasi aracılığıyla yıllardır işçilerinin denetimini elinde tutuyor.

Yazısı sayfa 3'te

ŞİLİ İŞÇİ SINIFI TARİHİ

Şili işçi sınıfının darbe öncesi tarihi örgütü işçilerin toplumsal ekonomik talepleri için gerçekleştirdikleri militan eylemler ve bunların reformist parti ve sendikalarca düzenlenmiş işçi talepleriyle boğulma ve sisteme içerilmesi girişimlerinin tarihidir.

Yazısı sayfa 2'de

ORTADOĞU NEREYE?

ABD önderliğinin ve "yeni dünya düzeni"nin resmi deklarasyonu niteliğindeki G-7 zirvesinin sonuç bildirisinde "Irak'la savaşmak yeni dünya düzeninin bir parçasıdır" deniyor.

Yazısı sayfa 4'te

Kamu Çalışanları... MARATON BİTMEDİ

Kamu çalışanlarının farklı kesimleri için farklı düzeylerde belirlenen son maaş zamları, kimi memur ücretlerinin eski düzeyinin de gerisinde kaldı.

Yazısı sayfa 5'de

İÇİNDEKİLER

● Esenyurt Sözleşmesi.....	5
● Tes-İş'de delegasyon.....	5
● Kazlıçesmede direnen savaşı.....	8
● İstanbul'un orta yeri kölelik.....	8
● Kilsan'da işçi kıyımı.....	8
● ABD desteğini elde etmenin 12 kuralı.....	4
● Şişe Cam İşçileri İsgalde.....	6

Üretimin yaşamını kurtaran (!) Amerikalı askerler, gerçekte, ABD'nin Ortadoğu korsanlığına, Türkiye devletinin gönüllü desteğinden mutluluk duyuyorlar!

O'DEN 91'E DİSK

Üç ayı aşkın süredir emekçi sınıfının, emeğinin DİSK askeri yargıtay kararıyla işçi sınıfının, Türkiye'nin gündemini süzdürdü. Örgütlenip örgütlenmeyeceği, nasıl örgütleneceği konusunu sonuca ulaştırılmaya başlandı. "İşçi sınıfının birliğinin Türk-İş'te 1 ve 2 Noluğu", "DİSK'in kuruluşu hataydı" tartışmaları açılma kararıyla karşılanırken, "Kendini aşan bir DİSK olmalıdır", "Türk-İş ile birleşme"nin eylemsel bir türünde bir gelişme izliyor.

Özellikle ve cezaevinde yaşanan olaylar farklı koşullar ve zeminlerde iradisi üzerine bir kenara bırakıp, dünya ve Türkiye'deki somut bir değerlendirmeye içinde ele alınmak üzere DİSK'teki üyeleri değerlendirmek gerekmektedir. (Devamı 6. sayfa)

DİSK Örgütlenmelidir !

Üç gün DİSK'in açılması işçi sınıfında sevinç ve umut yarattı. Tartışmaları yoğunlaştı. Genel Başkan Baştuğ "Kaldığımız yerden devam edeceğiz" diyor. Ama bu nasıl sağlanacak? DİSK örgütlenmeli mi, örgütlenmeli mi, örgütlenebilecek mi? (Devamı 6. sayfa)

DEVLET TERÖRÜ EVRİMİ BOĞABİLİR Mİ?

Devlet terörünün baş köşesine devlet terörü oturdu. Arka arkaya, herkezi önünde gerçekleştirilen cinayetler tüm toplumda bir şok dalgası yarattı. Türkiye'nin batısındaki ve Kürdistan'daki devlet terörü önemli bir farkla ilerliyor. Batı'da devlet terörü, demokratik muhalefetin ağırlıklı militan örgütlenmelerini hedef alırken, Kürdistan'daki terör, ulusal devrimci muhalefetin açık-yasal örgütlenmelerini de hedef alıyor. Kürdistan'da ise, bu ihtiyaca yanıt verme iddiasına sahip gerillanın, devleti sarıp sarmalayacak kitlelere... Devlet terörüyle, Batı'da halkın devrimci mücadelesini destekleme ve gerçekleştirme için harekete geçebilme imkanı ortadan kalkıyor. Doğru'da halkın gerillayla bütünleşmeye yöneldiği muhalefet cesareti.

(Devamı 7. Sayfa)

22 Temmuz günü tüm yurttaki kamu işçileri aynı anda işçiler Türk-İş engelini aşamadı

22 Temmuz günü tüm yurttaki kamu işçileri aynı anda işçiler Türk-İş engelini aşamadı. 1991 sözleşme sürecindeki eylemler, çoğu yerde polislin çizdiği yürüyüş güzergahını parçalayamayan ve Özal'ın şişman gövdesini aşamayan kendiliğinden- tepkici bir siyasallık boyutu taşıyordu.

Yazısı sayfa 3'te

Kirli Savaşın Hedefi Sensin

3 Amerikan Askeri Balgat Üssünü Bastı

Bu askerler, silahları ve elbiseleri Türkiye'ye nasıl soktular? Türkiye'de buldukları süre içinde nerede kaldılar? Bu silah ve elbiselerle başkentte nasıl dolaşıyorlar? Ankara'nın merkezindeki bir üsse nasıl yaklaşıp içeri girebiliyorlar? Amerikalılara bu konuda Emniyet ve MİT yardım ediyor mu? Baskandan sonra, silahlarını atıp çekip gidiyorlar mı yoksa -özellikle sabotaj, imha ve baskın operasyonlarında çok başarılı olan ve Körfez savaşında gizli operasyonlara katılan- bu askerler Türkiye'de de gizli operasyonlarda yer alıyorlar mı? Soruların tamamı 7. sayfa)

(Devamı 7. sayfa)

Şili İşçi Sınıfı Tarihini

Reformizmin Çıkmazı

● 1980'ler Şili'de gelişen komiteleşme hareketleri emekçi örgütlenmelerinin reformist partilerin oy deposu haline getirilmesi kadar, mücadelenin gündelik taleplerle sınırlanmasını da reddediyorlar. Şili emekçi halkı kendi tarihini aşıyor: Emekçilerin iktidarı reformist partilerin seçim zaferleriyle değil, kitlelerin örgütlülükleri üzerinde yükselecek!

Şili işçi sınıfı tarihi, örgütlü işçilerin sosyo-ekonomik talepler uğruna verdikleri uzun mücadelelerin tarihidir. Yeni sömürge ülkeler arasında Şili, devrimci hareketlerle işçi sınıfının belki de en yakın örgütsel bağlara sahip olduğu bir tarihe sahiptir.

Ancak bu tarih aynı zamanda çeşitli reformist parti ve sendikaların, işçi sınıfının militan eylemlerini kendi bürokratik yapıları içinde düzen içi taleplerle boğmasının ve pasifize etmesinin de tarihidir.

Kuzeyin Militan Maden İşçileri

"En küçük bir gündelik işçi talebi toplumun tümüyle çatışıyor, işverenler ve devletin birleşik gücüyle karşı karşıya kalıyorsa, 'apolitik sendikacılık' ya da saf ekonomik kazanım arayışından söz edilebilir mi?" 1920'lerde Şili Komünist Partisi ve ona bağlı Şili İşçileri Federasyonu (FOCh)'un yayın organı "Adalet" in ana teması bu slogandı.

Şili'de işçi sınıfı hareketi yirminci yüzyılın başlarından itibaren düzen tarafından ciddi bir tehdit olarak görülmeye başlandı. Diğer Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi Şili'de de ihracat sektörleri hem işçi hareketinin hem de ülke ekonomisinin belkemiğini oluşturuyordu. İlk işçi eylemleri de ülkenin diğer bölgelerinden yapılmış, Kuzeydeki korkunç çalışma koşullarının yaşandığı Nitrat madenlerinde başladı.

1880 sonrasında bu bölgelerde binlerce grev, iş bırakma ve sokak gösterisi yaşandı ve bunların çoğu polis ve silahlı kuvvetlerce bastırıldı. 1920'lere gelindiğinde ise eylemler bu yalıtılmış bölgelerden ülkenin merkezine sıçradı. Madencilerin militanlığı tüm ülkeye yayıldı. Devrimci düşünceler, işçi sınıfının eylemleri kanalıyla değişik halk kesimlerine dalga dalga yayıldı.

1909 yılında kurulan Şili İşçileri Federasyonu (FOCh) 1920'ye gelindiğinde 80 bin üyeye ulaştı. 1912'de federasyon önderleri tarafından kurulan Sosyalist İşçi Partisi ise 1921 yılında iki üyesini Parlamento'ya soktu. Bu parti bir yıl sonra Komünist Partisi adını aldı.

FOCh ve KP'nin toplumsal sistemin dönüşümü hedefinden sıkı anladığı, Parlamento kanalıyla yapılan değişikliklerdi. Yayın organları Adalet ise sürekli olarak yasal değişikliklerin önemini vurguluyordu.

1924 yılına kadar işçi hareketi ve sendikalar düzen tarafından yasadışı ve gayrimuşru olarak kabul edilirdi. 1924'e gelindiğinde ise, işçi hareketindeki yükselişe karşın, egemen sınıfların bulduğu çözüm, devletin sendikal örgütlülükler üzerindeki kesin denetiminin yasallaşması oldu.

Bu yasayla, son derece sıkı bir mali ve örgütsel denetim altında çalışan, grev yapma hakkı Junta'ların (işçi sınıfının talep ve eylemlerini önceden denetleyen, bizdeki YHK'yi andıran yapılar) alacağı karara bağlı olan, işyerlerinin ve düzenin çıkarlarını tehdit etmeyi yasa dışı sayan sendikalar yasal hale getirildi. İşçi federasyonlarının toplu sözleşme imzalaması yasaklanırken bu hak sadece işyeri sendikalarına tanındı. Bunun ortaya çıkardığı sendikal yapı

ise; küçük, güçsüz ve kendi kaynaklarını denetleyemeyen ucubeler oldu. Ancak yeni yasa, işçilere tanıdığı belirli haklar; 48 saatlik çalışma haftası, sosyal güvenlik yardımları, asgari ücret, toplu sözleşme zorunluluğu ve en önemlisi sendikaların yasallaşması nedeniyle KP ve bağlı federasyonu tarafından bir kazanım olarak nitelendi. 1927-1931 arasındaki İbáñez diktatörlüğü ile bu kısa yasalık dönemi sona erdirdiğinde ise, FOCh yasadışı ilan edilip kapatıldı; önderleri sürgün, hapis ve katliamlarla karşı karşıya kalınca önceden destekledikleri yasayı faşist ilan ettiler. İbáñez ise işçi hareketini denetim altından kaçırmak için resmi bir federasyon yaratmaya çalıştı. Diktatörlük sona erdiğinde, işçi sınıfı merkezi bir örgütlülüğün yoksundu.

leplerin düzen değişimi gibi bir içeriğe sahip olmadığı bu dönemde, gündelik taleplerin gerçekleşmesi kanallarının iktidar tarafından açık tutulması sonucunda, eskiden gündelik taleplerle düzen değişikliği arasında lafta da olsa kurulan köprü tamamen yıkıldı ve işçi hareketi "yasal olarak izin verilebilir" bir yelpaze içine daraltıldı. Artık, lafta da olsa "sosyalizm" propagandası bile unutulmuştu. 1904'lerde "sosyalizm işçilere, şimdi mevcut olmayan refah ve güvenliği sağlayabilecek tek sistemdir" diyen sendikacılar, 1967'lere gelindiğinde "işçilerin refahını sağlayabilecek tek araç sendikacıdır" diyorlardı. Ara sendikal hedeflerin gerçekleştirilmesinin sistemin bütünüyle çatışmayı gerektirdiği bu ortamda, daha önce sendikaların

madan seçilmek oldukça zorlaşmış, bağımsız işçi ve sendika önderleri bu tip yasal destekler aramaya zorlanır hale gelmişlerdi.

Tarihin Seçimle İktidara Gelen İlk Marksist Başkanı

Allende yönetimi ve onun kanlı yıkılışının öncesinde işçi hareketinin böylece bir kurumsallaşma, yasal ve siyasi sisteme içerilme ve "depolitize" edilmesi süreci yaşandı. Allende, 1970'de başkanlığa geldiğinde bu "işçilerin sandığı zafarı" olarak yorumlandı. Sendika liderleri yeni hükümet ve ulusallaşımın yanı sıra devlet işletmelerinde temsil edilirdi. Bazı sendikalar da ulusallaştırma operasyonlarına aktif destek verdiler. Bunalm döneminde hükümet işçi desteği verilmesi çağrısında bulundular. Unidad Popular yönetiminin ilk yıllarında ücret artışları ve sosyal güvenlik taleplerinin karşılanmasıyla kurulan "uyumlu ilişki" ekonomik bunalımla beraber ilk sorunlarını yaşamaya başladı. Sağ muhalefetin sendikalarla iktidar arasındaki bu çelişkiyi körükleyebilmesinin de koşullarının bulunduğu bu ortamda yaşanan en büyük çatışma ise 9 Nisan-2 Temmuz 1973 arasında ücret

CUNTA VE DİRENİŞ

1973 askeri darbesiyle kurulan Pinochet rejimi, emperyalist çıkarlarını vahşice korumak için, tüm halk kesimlerine yoğun bir baskı ve saldırıyı kurumsallaştırdı. Toplumun tüm kesimlerini örgütsüzleştirilmeye çalışırken, grev hakkı gasp edilince devrimci, demokrat tutuklandı, öldürüldü, işkence edildi.

Pinochet rejiminin saldırılarına karşı direniş örgütleyişe daha önce işçi hareketine egemen olan reformist çizgiler tarafından dışlanan, sendikalara, federasyonlara alınmayan kesimlerdi. MIR, hayatın her alanında direniş, komitelerle örgütlenmeye çalışırken, Merkezi İşçiler Sendikası (CUT) için kahot örgütlenmeler oluşturup, bunlarla toplumun diğer kesimlerinin mücadelesini birleştirmeyi hedefledi. Cuntaya karşı yaygın eylemler; iş yavaşlatma, iş bırakma ve işçilerin taleplerini bağlatılı sabotaj eylemleriydi. Direnişin 3. yılında iş yavaşlatma ve iş bırakmalar yaygın boyutlara ulaştı.

1976'da işçi birliklerinin kurulmaya başlanmasıyla bir protestolarda da niteliksel bir sıçrama oldu. İşçi birliklerinin yayıldığı bildirilerde düşük ücretler ve kötü çalışma koşullarının protesto edilirken, mitingler ve dayanışma grevleri örgütlenirdi. Sendikalar içinde de iş yasaları, ücretler ve işsizlik sorunları ilgili yaygın bir propaganda faaliyeti yürütüldü. 1978 yılında reniş komiteleri ve işyeri komitelerinin yaygınlaştırılmasıyla birlikte, halkın bütün kesimleri örgütlenmeye, silahlı mücadeleye çağrıldı.

Pinochet diktatörlüğü pazar ekonomisi politikalarını sürdürürken işçi sınıfıyla birlikte toplumun tüm kesimlerini yitirmeye çalıştı. Aşırı sömürü, en temel ihtiyaçları bile karşılayamayan ücretler, yapılmayan işsizlik, büyüyen

1932'de bir grup subay ve sivil bürokrat tarafından ilan edilen çok kısa ömürlü "sosyalist cumhuriyet" ise işçi hareketi açısından yeni bir dönüm noktası oldu. Ülkedeki tüm örgütlü kesimler tarafından hükümet yanlısı komiteler kurularak desteklenen "sosyalist cumhuriyet" sağ bir darbe ile yıkıldığında, devrim hükümetinin birer kahraman ve mitos haline gelen önderleri, Şili Sosyalist Partisi olarak işçi sınıfının desteğini aldılar, sendika önderliklerini ele geçirdiler ve 1934'te etkilerini artırmak için yeni bir federasyon kurdular. 1936'da FOCh'le birleşerek Şili İşçileri Konfederasyonu (CTCh) adını alan bu yeni sendika, siyasi planda oluşturulan ve 1938'de iktidara gelen Halk Cephesi'nin işçi ordusu haline geldi. İşçi hareketi, Halk Cephesi hükümetiyle özdeşleşti. Sendikal hareket, siyasi komiteler ve hükümet organlarında temsil ediliyor ve bu işbirliği, eski sendikalar yasasının işçiler lehine uygulanmasını sağlıyordu.

Halk Cephesi döneminin işçi sınıfına sağladığı kısmi kazanımlar bir yana, esas etkisi, işçi hareketi ve sendikaların, yasal işleyiş ve düzenlemelerin bir parçası haline getirmesi ve yasal sisteme hapsedilmesi oldu. Çok geniş bir meşruluğa ulaşan sendika liderleri, artık işçi sınıfı hareketinin hedefini tamamen "daha iyi yasalar için mücadele" indirgediler; ta-

Şili işçi sınıfının darbe öncesi tarihi örgütlü işçilerin toplumsal ekonomik talepler için gerçekleştirdikleri militan eylemler ve bunların reformist parti ve sendikalarca düzen içi taleplerle boğulma ve sisteme içerilmesi girişimlerinin tarihidir.

öncelikleri arasında yer alan işçilerin eğitimi ve bilinç dönüşümü de öncelikler sıralamasında artık yer almıyordu. Bu sendikal anlayışın önemli ölçüde egemen hale gelmesiyle birlikte 1960'ların sonlarında 20. yüzyılda işçiler arasında son derece yaygın olan düzen değişikliği istemi ve devrimci düşünceler de marjinal hale geldi. Yasal sistemi kabul etmeyip toplumsal dönüşümün devrimci yoldan yapılabileceğini savunmakta ısrar eden devrimci sendikal anlayışlar, sendikal çerçevenin dışına itildi. Sendika bürokrasileri ve siyasi iktidarlar tarafından çeşitli yöntemlerle yok edilmeye girişildi. Yasal işleyişle bütünleşen sarı sendikalar ise oldukça güçlendiler. 1972 yılında aktif işçilerinin % 30'u sanayi, mesleki, kırsal ve memur sendikalarında örgütlüydü. İşçilerin % 65'i ise Merkezi İşçiler Federasyonu (CUT) üyesiydiler. Ancak aynı yasal işleyiş diğer bir yandan da sendikaların pazarlık gücünü sınırlıyor, bu sınırlama tarihsel gelenekle birleştiğinde sendikaların düzen partileşmesiyle işbirliği artıyordu. Bu koşullarda partilerden destek bul-

ayarılamaları nedeniyle yapılan El Teniente bakır madenleri grevi oldu. Muhalefet ve sağ basının da büyük kentlerde kampanyalarla desteklediği bu grevde, eski sendika yöneticileri bu kez işçilerin karşısına işveren temsilcisi olarak çıkıyorlardı. Konu 1973'teki askeri darbenin hemen öncesinde işveren lehine çözümlendi ancak El Teniente grevi sendikacıların yarı yüzyıllık bir tarih boyunca yarattıkları sürecin çarpıklıklarının kendilerine karşı silah olarak kullanıldığı çarpıcı bir örnekti.

1973'te yapılan askeri darbe ise tüm sınıfsal örgütlenmelere karşı açılan bir savaşın başlangıcı oldu. 1973'te başlayan bu saldırılar aynı zamanda işçi sınıfının devrimci özünü boşaltıp parlamentarist yolla düzen değiştirmeye kalkan reformist anlayışlarının kaçınılmaz sonucunu hazırladı. Allende hükümeti kendini tüm sınıfsal, toplumsal ve uluslararası emperyalist ilişkilerden soyutlayıp, toplumsal dönüşümü hükümet değişikliği aracılığıyla yapılabileceğine inanma safdilliliğini göstermişti.

Ama tarihin nesnel yasaları gerçek yüzünü Allende hükümetine tank ve topları şiddetiyle hatırlattı. İşçi sınıfının kazanımlarını koruyacak örgütlenmelerinin bulunmaması bunlara karşı girişilecek saldırıların vaşturulmasını daha baştan engelledi. Reformizmin bu açmazının bedelini tüm işçi ve emekçi kitleleri kendilerine yıllarca uygulanan katliamlarla, cinayetlerle, hapislerle, acılarıyla ödemişler.

veya dikey örgütlenmeleri birleştiler yerel ve bölgesel olarak oluştu. Ortak hedefleri emekçilerin ve yoksulların ortak karar oluşturmak ve ekonomik model ile egemen ideolojinin ya izolasyonu kırmak olan bu örgütlenmeler Santiago gecekondularında yaşayan 2 milyon emekçinin 250 bini üyeydi.

Pinochet rejimi bu örgütlenmelere vahşice saldırdı; gidilene komiteleri tarafından oluşturulan ortak mutfağın dağıtımını bile siyasi eylem olarak görüyor, ocaklardan yalıyordu. Ancak komiteler bu baskılara rağmen hızla büyüyor ve politikleşerek düzenle çatışmayı sürdürdüler. 1982'den itibaren işsizlerden oluşan gecekonducular hızla kitlesel direnişin temel unsuru haline geldiler. İşyerlerinde yapılan eylemlerin yanı sıra konut alanı işgalleri, süpermarket ve kamyonet direnişleri de kitlesel biçimde yağmalanması, gösteriler ve sokak eylemleri birbirini tamamlayan bir özellik kazandı. Ulusal Protesto Komiteleri'nde doruğuna ulaşan bu protestoların üzerinde yükseldiği örgütlülükler ise Şili emekçi halkı tarafından yeşertilen yerel politik biçimini barındırıyordu.

1980'ler Şili'de gelişen bu komiteler, geçmişte gelen reformist partilerin birer oy deposu olmak biçiminde yerel ilişki biçimini olduğu kadar, mücadeleyi gündelik taleplerle nırlama anlayışını da köklü biçimde reddediyorlar. Bu anlamda önemli bir örnek ise 1986 Nisan'da Birleşik Gecekondu Komitesi tarafından yapılan 1. Gecekondu Kongresi oldu. Kongre kendisi bile diktatörlük altında yaşanan en demokratik oldu. 800 kitle örgütlenmesi tarafından seçilen 364 delegenin katılımıyla yapılan Kongre'de alınan kararlarda demokrasi mülesinin diktatörlüğün ve kapitalist sistemin yıkılmasıyla ilgili vurgulandı.

Kongre aynı dönemde diktatörlük ve merkez-sağ partilerin kurulmasına başlanan "demokrasiye geçiş" pazarlık reddetti ve kendi demokrasi anlayışını şöyle özetledi: "Demokrasi ancak siyasi bilince sahip kitlelerin, kendi örgütlenmelerinde yaratacakları katımlı mekanizmalarıyla sağlanabilir. Kendisini 'birleşik, demokratik, anti-faşist, anti-emperyalist, özerk, çoğulcu ve çalışan kitlelerin savaşı, harekete geçiren örgüt' olarak tanımlayan Birleşik Gecekondu Komitesi Kongre geçici bir yapı olmayı değil bir iktidar alternatifini nışmeyi hedefliyorlar. Kongre bunun için, kendisini oluşturmuş komitelerin bürokratik ve göstermelik yapılar değil yaşayan üyelerinin gerçek katılımını sağlayan organlar olması gerektiğini vurguluyor.

Kongre'de alınan kararlar arasında, tüm yatay birim örgütlenmelerinin çeşitli iletişim komiteleri aracılığıyla birleştirilmesi komitelerin kendilerini savunmak üzere askeri birlikler oluşturulması da var. Şili emekçi halkı kendi tarihini aşıyor, emekçilerin iktidarı reformist partilerin seçim zaferleriyle değil kitlelerin örgütlülükleri üzerinde yükselecek!

SARIBİ: Çetin UYGUR
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Özgür İLHAN
Adres: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Apt.
Kat: 5 Çarşoluğu İstanbul
Tel-Fax: 528 16 73
Baskı: A.N. Grafik

ANKARA BÜRO:
İzmit Cad. Elgün Sok. 13/12 Kızılay, Tel: 231 18 14
İZMİR BÜRO:
Kahraman Mesici Mah. 842. Sok. No: 9 Konak, Tel: 19 89 28
ADANA BÜRO:
Tepebağ Mah. 10. Sok. No: 32 Kat: 3, Tel: 12 44 61
İZMİR BÜRO:
Demiryolu Cad. Yeni Cuma İstasyonu No: 142 Kat: 4, Tel: 14 21 67
ESKİŞEHİR BÜRO:
İstiklal Mah. No: 58/4, Tel: 11 31 39
GEBZE BÜRO:
Hacı Halil Mah. 1424. Sok. No: 2/10 Aykırı İşhanı

ÖRNEKLER: Çetin Uygur, İ. Hakkı Ortaköy, Özgür İlhan, Pınar Demirel, Yasar Kınbur, Kader Ören, Murat Doğan, Ali Ateşoğlu, Naci Alkan, Orhan Coban, Hüsamettin Ayar, Necati Soydan, Sinan Seferoğlu, Serdar Hatinoğlu, Tankut Soykan, İzzet Bülent Özgür, Ünal, Deniz Değir, Hümi Demir, Leyla Alan, Serdar Özgür, Mehmet Algin, Adnan Canaz Ferda Köpçe İşyerlerinden işçiler.

Ortadoğu Nereye ?

- **Emperyalizm, Irak gibi "olumsuz" örneklerin ortaya çıkmasını daha başlangıçta önlemek için bölgede sürekli bir terörist işgal statüsüne gereksinim duyuyor.**
- **Her ne amaçla olursa olsun Çekiç Güç emperyalist hegemonyaya tevakkülle boyun eğmeyi reddeden bütün güçler Ortadoğu'dan temizlenene kadar kalacaktır. Tabii ki bu arada Türkiye Kürdistan'ında çıkabilecek problemleri de askeri olarak gözlemeye adaydır, Çekiç Güç.**

80'li yılların ortalarında Sovyetler Birliği'nde başlayan ve Doğu Avrupa'daki statükoya şiddetli bir biçimde sarsan dönüşümler dünya siyasal tarihinde bir dönemin kapanıp yeni bir dönem başladığını işaret ediyor. Arık uluslararası ilişkiler Doğu ile Batı arasındaki dengeye göre değil, Kuzey ile Güney arasındaki kurulacak düzene göre biçimlenecek. Bu düzen doğrultusunda Kuzey'de ABD'nin önderliğinde düzen; Güney'de ise emperyalistlerin mutlak otoritesine tabiiyetle koşullanan görücü istikrar; ya da kimi yerlerde emperyalizmin denetimini kolaylaştıracak bir istikrarsızlık dönemi başlayacaktır.

Artık "Kuzey" açısından ABD'nin askeri-politik önderliği pek yadsınmayacaktır. Son olarak AT'nin ve BAB'ın (Batı Avrupa Birliği), NATO'nun çizdiği askeri ve siyasi sınırlar içerisinde hareket edeceğine de karar verilerle Avrupa cephesi "düzen"lendi. G-7 zirvesi ile siyasal sahneye zaten havlu atmış olan S.S.C.B'nin "yeni dünya düzeni"ne bîat etmesi resmen açıklanmış oldu.

Güneyde düzenin yenileneceği üç temel bölge bulunuyor: Latin Amerika, Pasifik ve Ortadoğu. Latin Amerika ve Pasifik'te Kuzey'in öngördüğü yeni düzenin öndüklük engeller önemli ölçüde giderilmiş gibi görünüyor. (Latin Amerika'da dört ilke arasında kurulan ekonomik dayanışma örgütü gelecekte siyasi ve askeri işlemleri de yönlendirecektir). Ama Ortadoğu yeni dünya düzeninin efendisi ABD'yi bir süre-

dir uğraştırıyor. Soğuk savaş dönemi sonrası ortaya çıkan otorite boşluğundan yararlanarak bölgesel bir derbeysi olmaya yönelen Irak, ABD'nin "yüksek savaş teknolojisi" ve güçlü medyası karşısında yenildi. Bu savaşın tek amacı Irak'ı yenmek değil, muhtemel çibanaşlarına karşı da caydırıcı olmaktır. Körfez savaşı sonrası ABD Bölge'deki çıkarlarını güvence altına almak için "küçük NATO" oluşturmuş gibisindedir. Öldükçe engelli olan bu yolda ABD ilk adımda askeri gücüne dayanarak tüm kozları elinde toplayıp bir Barış Konferansı toplamaya yönelmiştir.

"BARİŞ" KONFERANSI:

ABD'nin toplamaya çalıştığı Barış Konferansı önüne bir çok engel çıktı. Bu engellerden ilki FKO'nun konferansa katılıp katılmayacağı idi. İsrail hiç bir şekilde FKO ile aynı masaya oturmayacağına itiraz ediyordu. Bu sorun bir süre sonra Filistinlilerin Ürdün delegasyonu içerisinde konferansa katılması şeklinde çözüldü. Baker'in Ortadoğu'ya yaptığı ilk dört gezide atabildiği tek dikkate değer adım bu oldu. G-7 zirvesinin ardından Suriye konferans önerisini kabul etti. Bununla da kalmayıp barış konferansı gerçekleştirilecek İsrail üzerindeki Arap boykotunun kalkabileceğini de söyleyip İsrail'in elindeki bir kozu daha aldı. 80'lere dek siyasal olarak sırtını S.S.C.B'ye dayayan Suriye açısından durumun kayıp gittiğini farkeden ABD'ye karşı olan tüm eski konumlarından çark et-

meye başlamıştı.

ABD'nin düzenine eklenilmeye çalışılan Suriye ABD'nin onayıyla önce Lübnan'ın kendisi ile İsrail arasında istikrarlı bir güvenlik bölgesi haline getirdi. Lübnan'ı silahsızlandırdı ve "düzen"i sağladı. Arık Barış Konferansı önerisini iç rahatsızlığıyla kabul edebilir.

Suriye'nin öneriyi kabul edişinin ardından, Suudi Arabistan ve BAE'de öneriyi desteklediklerini açıkladı. Başlangıçta İsrail konferansın toplanmasını pek mümkün olmadığını söyleyerek taviz vermiyordu. İsrail, oyunu kendi kullarıyla oynamak istiyordu, ama 22 Temmuz günü Baker'in yaptığı açıklamalar İsrail'in de ABD'nin düzenine katılmaya hazır olduğunu gösteriyor. Görünen o ki, Ortadoğu'da "Yeni Düzen" in ilk adımı olan barış konferansının toplanması çok gecikmeyecek.

ORTADOĞU SORUNU = KÜRT SORUNU

Emperyalizm, Irak gibi "olumsuz" örneklerin ortaya çıkmasını daha başlangıçta önlemek için bölgede sürekli bir terörist işgal statüsüne gereksinim duyuyor. Herkes, emperyalizme kafa tutulamayacağını anlamalı.

Körfez savaşı sonrasında Irak'taki Kürt ve Şii ayaklanmaları vardı. Ama süreç böylelikle gelişti ki Irak'taki hareketliliklerin henüz ABD'nin denetiminden çıkması mümkün hale geldi. Yani Saddam devreleceği ana yerine geçirecek daha güvenilir bir

alternatif yoktu. Bu durumda ABD dışları sökmüş bir Saddam yönetimine göz yummak zorundaydı.

Orta vadede Saddam'ın gümesini düşünen ABD alternatif çözümleri geliştirmekten de geri kalmadı. "İnsancıl" görevlerini birden hatırlayarak Saddam'ın zulmünden kaçan Kürtlerin evlerine dönmelerini sağladı. Irak ordusunun 36 parçadan kuzeyine mülhale emesini engelledi. Ve bir süre Irak'taki askeri varlığını korudu. Bunun ardından ABD ve hampalları Kürt hamiliğini Irak'ından değil de, kurulacak bir Çekiç Güç dışardan sürdürme planı devreye girdi.

ÇEKİÇ GÜCÜ: KİMİN KAFASINA İNECEK ?

Çekiç gücü tartışılmasında Medya'nın öne çıkardığı yön Irak'lı Kürtlerin güvenliği. Kürdistan Cephe'nin açıklamaları ve Irak Kürdistan'ındaki kimi gösteriler de bu demogojiyi güçlendiriyor. Bu buzdağın görünür yüzü, buzdağın görünmeyen ve gerçek yüzünü biraz açalım:

Görünen o ki, Ortadoğu'daki ve Irak'taki durum Saddam'ın gümesine elverişli zemini yavaş yavaş belirleme başlandı. Son günlerde Irak'ın sakladığı nükleer tesislere ilişkin tartışmalar Ku-

zeylilerin Saddam'ı devirmek için fırsat yaratma çabaları olarak değerlendirilmelidir. Bu doğrultudaki bir başka olay da 19 Temmuz'daki Irak'taki çatışmalar. Be-yaz silah medya yine devreye sokulmaya çalışıldı, ölü sayısının 500'ü bulduğu söyleniyordu. Ama bir süre sonra Irak ve Kürdistan Cephe yetkililerinin açıklamaları ölü sayısının en fazla 100 olduğunu söyledi.

Kuzeyliler aradıkları fırsatı yakaladıklarında Çekiç Güç devreye girecek. G-7 zirvesinin sonuç bildirisinde ise şunlar söyleniyor: "Çekiç Güç bölgede kalıcı barış koşulları oluşturma dek kalacaktır". Yani Saddam gidinceye kadar. Bu söylemi emperyalistlerin Türkiye'ye çevirerek şu demek oluyor: Her ne amaçla olsun Kuzey'in otoritesini reddeden bütün güçler Ortadoğu'dan temizlenene dek.

Tabii ki bu arada Çekiç Güç Türkiye Kürdistan'ında da eylem hâlinindedir. Görünen o ki Kürt sorunu bu güne dek Ortadoğu sorunlarının merkezinde bulunan Filistin sorununun yerini almaya adaydır.

SIRADAKİ ÜLKE: İRAN

İran, Ortadoğu ilişkileri içerisinde ABD'nin tereddütüyle yaşadığı örneklerden bir başkası. Ama İran'ı diğer ülkelerden

farklı kılan nokta: İran'ın temsil ettiği İslam Radikalizminin Ortadoğu halkı arasında emperyalist bir bilinçlenme ve için ideolojik bir olanak gibi görülmesi. Bunların doğal bir sonucu olarak Ortadoğu'da düzenleneceği olan bir operasyonun İran'ı da kapsaması kaçınılmazdır. Kahire'nin Tahran'ı "Barış Konferansı"na davet edilmesi, Irak'taki Kürtlerdeki Arap ülkeleri üzerinde hegemonya kurmaya çalışıyor" suçlaması ve İran atom bombası yapıyor" söylentileri, bir yöneltmiş örtük bir tehdittir. Ancak İran egemen sınıfları arasında mutabakat bularak kaleyi içten fethetme umutları koruyor. Bunda da pek haksız sayılmaz.

SONUÇ OLARAK

Kısa vadede Yeni Dünya Düzeninde Ortadoğu'ya ilişkin plan belli başlı kapları aşmış görünüyor. Ama Kürdistan'ında gelişen Kürt muhalefeti yayılması ve olası bir Çekiç Güç Hareketi'ni de kendine kamaşması, Ortadoğu'da gelişebilecek başka bir uluslararası hareketi ya da gerici Arap muhalefeti karşı muhalefet Yeni Dünya Düzenini sağladığı "Emperyalizm'in" huzurunu her an kaçırmayabilir. Zaman zaman Ortadoğu'da yine çok hassas. Ve yine her şeyi ipliğine bağlı...

ABD Destekli Devlet Terörü

(Başarılı İde) kurulacak stratejik ilişki Türkiye'ye İngilizlere, İsrail gibi bir konum kazandıracaktır. Özal, bu ilişki sayesinde ülkesinin için İngilizlere kadar zengin, dışta "İsrail kadar pervasız" olacağı hissini vermeye çalışıyor.

Diktatörün dilinin (yalnızca İngilizce sözcükleri çok iyi kullanması ya da Türkçeyi çok kötü konuşması nedeniyle değil) daima gereği tersine çevirmesi nedeniyle gerçeklerin diline tercüme edilemeyeceği ihtiyacı var.

ABD Türkiye'ye şimdiye kadar hep askeri darbe, kontr gerilla, tapon mal, kukla iktidar, san sendikalar, yüksek borç yaratma kredisi, kemir sikma politikası "ihraç" ederdi. Şimdiye kadar kurulan karar verildiği söylenen "stratejik ilişki" sayesinde bu kez "bolluk ve güç" verecektir. Öyleyse bu "stratejik ilişki" denilen şeyin, ABD-Türkiye ilişkilerinde daha önce olmayan, görülmeyen bir şey olması gerekmektedir mi?

Oysa, Türkiye ile ABD arasında kurulan "stratejik ilişki"nin bugüne kadar ki ilişkilerin gelişim yönünden bir sapma anlamını taşımadığını herkes biliyor. Tam tersine, Türkiye-ABD ilişkilerindeki gelişimin, daha önceki doğrultusunda derinleştiği ve Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığında bir sıçramaya doğru ilerlediğini söyleyebiliriz.

Özellikle Körfez Krizinden bu yana,

Türkiye-ABD ilişkilerinde alışık olunmayan bir birleşme gözleniyor. Siyasal iktidarı, ABD ile taktilik işbirliği devletin hukuki çerçevesi içinde iyiye zorlamaya başladı. Örneğin, Çekiç Güç projesi, ABD Genel Kurmay Başkanı Powell'in Doğan Güreş'le yaptığı bir telefon konuşmasıyla Türkiye'nin gündemine girdi; Anayasa'ya göre Başbakan'a karşı sorumlu olan (ve ikide bir darbe yapacağından söz edilen) Genel Kurmay Başkanı, konuşmayı Özal'a aktardı ve Çekiç Güç hazırlanan, Özal, Türk ve ABD genel kurmayları arasında kurulan bir ügen içinde, anayasal zorunlulukların, hükümetin ve meclisin dışında yürütüldü. Herşey olup bittikten sonra hükümet bir karar çıkararak, Genel Kurmay, Çekiç Güç için gerekli hazırlıkları yapmakla "yetkilendirildi". Kağıt üzerinde yürütmeden sorumlu olan hükümet, Powell-Güreş ve Özal'ın noterliği rolünü benimsenmekte hiç zorlanmadı.

İşlerin bu biçimde yürütülmesinin ardından, "NATO hızlı mukabele gücünün Türkiye ile ilişkisinin daha fazla kodifiye edilmesi" kararlığı bulunuyordu. Yani "Stratejik ilişki", Türkiye ile ABD arasında tüm taktilik sorunlarda "eylem birliği"nin yasal ve anayasal yükümlülüklerin üzerinde bir önem kazanması anlamına geliyor.

Peki, bunun anlamı ne? Bunun anlamı, stratejik işbirliğinin konusu içine giren herşeyde, karar mercii-

nin ABD olması, devletin tepesindeki işbirliklerinin de Türkiye'ye bu kararlar yönünde seferber etme yükümlülüğü altına girmesidir.

Çekiç Güç'ün komuta ve "tetik" mekanizmasının oluşumunda bu özellik daha baştan itibaren göze çarpıyor. Çekiç Güç'ün yığınağı Silopi, Batman ve İncirlik'te yapılırken, vurucu merkezi, Doğu Akdenize demir atan USS Forestal uçak gemisi, siyasi karar merkezi ise, İncirlik üssü olacak. Bu koşullar altında tedbir, gerçekten oluşturulacağı söylenen Türk-ABD ortak komutanlığına çekileceğini düşünenin sağmalığı ortada. ABD'nin Çekiç Güç'ü, tüm karar insiyatifini fiilen elinde bulunduracak, geri kalan hammaliye-yi Türkiye'nin üzerine yatacak. Daha Çekiç'in kuruluş aşamasında, Türkiye topraklarındaki bu güce katılmak isteyen ülkeler, katılım izni ABD'den alıyorklar. İtalya, Çekiç Güç'le ilgili görüşmeleri Türkiye ile değil ABD ile yürütüyor.

"Stratejik ilişki"nin öngördüğü tek şey, Türkiye'nin toprakları ve askeri gücüne Amerikan genel kurmayının emrine sokulması değil. Bu ilişki, ABD'nin yeni sömürgelecinin iş işlerine müdahalede kullandığı kimi araçların Türkiye'ye son derece geniş bir hareket serbestisiyle yerleşmesi, kurumlaşması ve kalıcılığı anlamına geliyor. Bülent Ecevit "o bölge"me (Türkiye Kürdistan'na) yerleşecek olan binlerce Amerikan askeri arasında

"örtülü eylem" (covert action) uzmanlarının da görevlendirilmiş olması doğaldır" diyor. Böylece anlaşılıyor ki, Özel Tim'in eğitimi ve takvini, karargahlarını, "öğrencülerinin" yani başına taşıyorklar, [Diyarbakır ve çevresindeki "mükemmel" kontr-gerilla eylemlerinin (yani "örtülü eylemler" in) ardında kimlerin bulunduğu belli oluyor.]

Amerikan Kiri Savaş uzmanları yalnızca Türkiye Kürdistan'ına yerleşmiyorlar. Yapılan bir anlaşmayla, ABD güvenlik örgütlerinin ilgili birimlerinden 200 kadar "görevli", "eğitici ve uzman" statüsünde, Emniyet Müdürlüğü bünyesinde çalışmaya başlıyor. Böylece, Amerikan kontr-gerillacıları iş güvenlik aygıtının fiilen başına geçmiş oluyorlar.

Özellikle son günlerde yaşananlar, Amerikalıların, kontr-gerilla operasyonları planladıklarını ve bunlara fiilen katıldıklarını gösteriyor. Gerillaların Silopi'de gerçekleştirildikleri hareket ardından, hükümet kuvvetlerinin geliştirdiği izleme operasyonuna Çekiç Güç'e bağlı Apache helikopterleri katıldı. İstanbul'da yürütülen ve bir günde 10 devrimcinin öldürülmesiyle sonuçlanan polis operasyonunun CIA tarafından planlandığı ve uygulama safhasında siyasi polisin kullandığı da halen yalanlanmadı. Öte yandan, Türkiye Kürdistan'ındaki devlet terörünün Çekiç Güç'ün fiilen Silopi'ye yerleşmeye başladığı sıralarda tam bir sıçrama göstermesi ve Kiri savaşı boyutlarına ulaşmasını basit bir tesadüf olarak kabul etmemek gerekiyor.

Bütün bunların sonucunda, Türkiye ile ABD arasındaki ilişkiler stratejik bir boyut kazanırken, Amerikalıların, Türkiye'deki devlet terörü mekanizmalarının artık fiilen içinde yer aldıkları ve devlet terörünün Kiri savaşı döneminde aktif bir zorlayıcı ve örgütleyici olarak rol aldıkları söylenebilir. Devlet terörünün yoğunlaşması ile sivil diktatörlüğün kurumlaştırılması süreci arasında yakın bir bağlantının bulunduğu düşünüldürse, sözüml ettiğimiz gelişmenin yalnızca kısa vadeli operasyonel bir anlam taşımadığı anlaşılacaktır.

Zaten Özal'ın "stratejik ilişkiler"i, "politik, askeri, ikisadi, sosyal" ilişkiler olarak tanımlamasının arkasında yatan gerçek de bu. Egemen sınıfların güncel gereksinimlerini karşılayabilmek için toplumsal yaşamın bütün düzeylerinde halkın demokratik ihtiyaçlarını tümyle dışlayan bir sistemi kalıcılaştırmaları zorunlu. Bu süreç ise, Ortadoğu'daki Amerikan kayığına binlerce yaşanıyor. Süreci ilerletirken, ABD, Türkiye'nin iç politikasına daha çok giriyor, daha çok yerleşiyor. İşte buna da "stratejik ilişki" deniliyor.

AMERİKAN KAYIĞI

Pentagon'un üç numaralı adamı M.Stone, Türkiye ile stratejik ilişkinin konusuna, "Orta Avrupa'dan SSCB'deki Türk kökenli cumhuriyetlere kadar uzanan geniş bir coğrafya üzerinde Türkiye ile derinleştirilmiş bir diyaloga girmek" biçiminde tanımlıyor. Stone bu ilişkilerin "Körfez Krizi sırasında gerçekleştirilen işbirliğinin üzerinde" inşa edilceğini ve "Türkiye'yi çevreleyen bölgedeki sorunların her iki tarafın daha iyi anlaşmasını sağlama derinleştirilmiş bir diyalog" a gireceğini söylüyor.

Yani, stratejik denilen ilişkiler, Gorbacov'un deyişleriyle "tek bir uygarlığın parçası" olan Sovyetler Birliğinin dünya kapitalizmine entegrasyonu ve Cumhuriyetlerin Birlik'ten bağımsızlaşması süreci ile ABD'nin Ortadoğu'daki ka-

lici egemenliğini inşa süreci üzerinde yükselcektir.

Sovyet Cumhuriyetlerinin Birlik'le ilişkilerinde halen sürmekte olan belirsizlik, bu konuda geleceğe dönük girişimlerin yalnızca "hazırık" mahiyetinde girişimler olarak kalmasına neden oluyor. Bu yüzden de, bu konudaki projeksiyonların (özellikle de Türkiye'nin projeksiyonlarının) bugünden yarıya ciddi girişimlere dönüşmesi beklenemez. ABD'nin "Türkiye'yi çevreleyen bölge"deki öncelikli girişim alanını Ortadoğu oluşturuyor. Türkiye'nin Ortadoğu'daki Amerikan çıkarlarıyla ilişkisi ise, Körfez savaşı ve Kürt sorunu aracılığıyla kuruluyor. Dolayısıyla "stratejik ilişkiler" in bugünkü odak noktasını "Hızır Çekiç" (yeni adıyla "Hızır Operasyonu-II") oluşturuyor.

Hızır Çekiç operasyonuna katılımının ne anlama geldiğini anlamak için ise bu kuvvetin ne tür bir perspektif ve hangi amaçlarla oluşturulduğuna bakmak gerekiyor.

Pentagon, Çekiç Güc'ün amacını "Bağdat rejiminin herhangi bir saldırgan hareketini yanıtlamak" olarak tanımlıyor. Pentagon'un "saldırganlık"tan yeni anlayışına gidince, anlam belirsizleşiyor; Çekiç Güc'ün "Saddam Hüseyin hükümeti, mütefakker Irak Kürdistan'dan çekildikten sonra Kürtlere baskı yapar, insan haklarını ihlal ederse müdahale bulunacağı" söylemiyor. Çocuğumuz bir ay içinde yaşananlar, ABD'nin bu yaklaşımının çok kısa bir sürede sıcak çatışmaları kapının eşliğine geldiğini gösterdi. Bölge uyardı-ma sebepleri ikide bir savaşın eşliğine getirilirken, İngiltere Başbakanı Major, Çekiç Güç'e geniş bir hareket serbestisi tanımasını istedi.

Körfez'de ve Mezopotamya'da sıcak rüzgarlar estiren ABD, kontrolü bir gerill politikası izliyor. Bu politika aracılığı ile bölgedeki ülkeleri askeri güç ilişkileri vastasıyla yönlendirme olanaklarını elde ediyor. Hızır Çekiç operasyonu, bu politikanın somut bir ifadesi.

Körfez Savaşı'nda Irak'ı yenilgiye uğratan ve son derece ağır barış koşullarını kabul ettiren ABD için gerillayı sürdürmek başlı başına bir konu oluşturuyor. Önceleri Saddam'ın tehdidi altındaki Kürtleri "güvence altına almak" için başlatıldığı söylenen operasyon; ABD'nin geliştirdiği inisiyatiflerle giderek, küresel bir gerillanın çibanaş başı haline getiriliyor. Çekiç Güc'ün operasyonları nedeniyle bir NATO ülkesine (Çekiç Güc'ün üslediği Türkiye'ye) yönelik bir tehdit doğarsa, NATO'nun çatışmada taraf olacağı açıklanıyor.

Öte yandan ABD, yedi emperyalist ülkenin katıldığı G-7 zirvesinin sonuç bildirisinde, "Irak halkı, liderlerini açık ve demokratik olarak seçme hakkına layuktur" cümlesini sokarak, Saddam'ın düşürülmesini Körfez'de barışın sağlanmasının temel koşullarından biri olarak kabul etti.

Irak'ın askeri gücünün kırılması ABD'nin gerillayı canlı tutmak için konvansiyonel askeri tahrik unsurlarına başvurma olanaklarını daraltıyor. Bu durumda provokasyon ve komplolar, başlıca araçlar konumuna yükseliyor. Saddam Hüseyin'e karşı darbe ya da sukıstı düzenlendiği haberiyle son zamanlarda sıklıkla, Irak hükümetinin kimi girişimleri hakkında saldırganlık imajını yaymak için yalan ve abartılı haberler yayılması, ABD politikasının bu yönünü yansıtır. ABD için Irak Kürdistan'ındaki ulusal muhalefet de bu gerillam

politikasının bir aracı. "Örtülem teorisi" boyutunda bir potansiyel mezo unsurlardan olduğu ortada.

ABD Kürt ulusal sorununda da etkin bir unsur olarak değerlendirilebilir. ABD için Kürt ulusal sorununun ratik çözümü (yani Kürt halkının kaderini tayin etmesi) arzu edilmez. Tam tersine, sorunun devredilmesine hizmet eden ve kalıcılığını sağlamaya çalışılıyor. Dolayısıyla, Kürdistan'daki Amerikan varlığı halkın ulusal-demokratik güç ve lenmelerinin güçlendirilmesini denet düşürülmesini ve bağımlı kılma hedefliyor.

Çekiç Güç, bu yönüyle de değerlendirilebilir. Bu noktada, mezo sorun, Irak Kürtleri koruma oluşturan bu gücün için Irak Kürdistan'ında değil de Kürtlere karşı savafta devreye gelen bir devlet terörü toprakları lendirildiği olmaktadır. Sorunun oldukça basit: ABD'nin sorunu, Kiri sal taleplerini desteklemek değil, altına almak. Amerikan politikasında Türkiye egemenlerinin ile örtüşmektedir. Amerikan kayığı, yegemenlerinin de kayığıdır.

SONUÇ

ABD, Ortadoğu'daki egemenlikte bölgedeki askeri varlığını kalıcılık, kendisine askeri ve diplomatik bir güce dayalı sınırsız bir eylem alanı tutarak yapılandırılmaya çalışıyor. Kıbrıs sorununun çözümünde ABD'nin Türkiye ve Yunanistan'la, te masaya oturması telafuz ediliyor, Amerikan askerlerinin "barınarak" Kıbrıs'a da yerleşmesini diliyor. ABD'nin Ortadoğu'daki varlığı konvansiyonel-iggilci bir ötesine daha şiddetli geçmiş du ABD, bölgedeki çıkarlarını koruma kurulumlaşım için kontr-gerilla, komplolar, diplomatik mask, rüşvet taji birlikte kullanabileceği bir uluslararası ilişkiler atmosferi yaratıyor.

Türkiye'deki sivil diktatö ABD'nin Ortadoğu politikasında sürekliliğinin imkanlarını görüyor, halk yığınlarının hoşnutsuzluğuna de toplanan siyasi iktidar, halkın nutusuzluğunda (emellerinin bulan c ratik hak ve özgürlük taleplerinin dışı kanallara doğru akmasını bu zorunda.

Yoğunlaşan ekonomik kriz, bu da, bir yandan en kısa süre içinde sıklıkla tedbirlerini uygulamaya sokmaya duyurken, diğer taraftan açık net altına düşen işçilerin öfkeli de teklere karşı direnilebilme yitiren, öte yandan da Kürt ulusal, tinin güçlü baskısı altında giderek lan siyasi iktidar "toplari cingden ka ten" telasi içerisinde tüm demokrasi güçlerine karşı bir terör estime gereksinimini duyuyor. Ortadoğu emperyalist bir terör rejimi inşa e yönelen ABD, sivil diktatörlüğün limi açısından hem maddi ve hem estime anlamında başta gelen mütefakkeri ortağı olarak belirliyor.

Devlet terörü Kiri savaşı döneminde aynı zamanda, bölgedeki Amerikan ri varlığı da devletin içersine nüfuz e, Her, ortada böylelikle bir "stratejik kar birliği" bulunurken artık bir sivil diktatörlük ile ABD arandığı tejik ilişki'nin temelsiz olduğu da yemezi!

ABD'nin Destegini Almak İçin 12 Altın Kural

Aşağıdaki ilkeler devrimci bir durum yaşayan ve devrimci savaş halinin yaratıldığı diplomatik, ekonomik, psikolojik ve askeri sorunları çözümlenmeye-bilmek için yoğun ABD desteğine bağımlı olan mütefakker için geçerlidir.

Kural 1: Dünya kamuoyu son derece önemli bir faktördür. ABD mütefakkeri ABD yardım programlarının potansiyel ya da gerçek rollerini, dünya kamuoyunu dikkate alarak değerlendirmelidirler.

Kural 2: İç savunmada uzun ve bütünsel bir mücadele esasur. Bu mücadele geleneksel askeri çatışmalar, ekonomik savaş, psikolojik savaş, uluslararası siyasi mücadele (diplomasi) ve teröristimi kapsar.

Kural 3: Psikolojik operasyonlar, iç savunma operasyonları içerisinde yer alan bir savaş alanıdır. Başarılı bir psikolojik saldırı belirleyici olabilir çünkü bir kez önderlik ya da halk daha fazla çatışmanın yararlı olmadığına ikna edilirse, savaş sona erer.

Kural 4: Sınırların denetimi sağlanmalıdır.

Güneydoğu Asya'da 2. Dünya Savaşı sonrası yaşanan çelişkilerden doğan "domino teorisi", sınırların denedilemeyecek bir hükümetin ülkesini de denetleyemeyeceği gerçeğine dayandırılmıştır.

Kural 5: Askerler ve milisler gerekli ilgi ve sempatiyi yaratmak için halkla birlikte çalışmalıdır.

Kural 6: Halkın son bireyine kadar hükümetle işbirliği sağlanmalıdır. Yoksa gerillalar halkı hükümeti karşı örgütlerler.

Tüm zorunlu askerlikten köy koruculuğu ve milislenme ve hükümetin en üst kademesinden basit yurttan gönüllü örgütlenmelerine dek uzanan bütünsel bir karşı ayaklanma faaliyeti içinde örgütlenmelidir.

Kural 7: Toplumsal düzenin korunması etkin bir denetim gerektirir. Tüm demokratik devletler devrimci savaş sırasında bazı hakları askıya almalıdır.

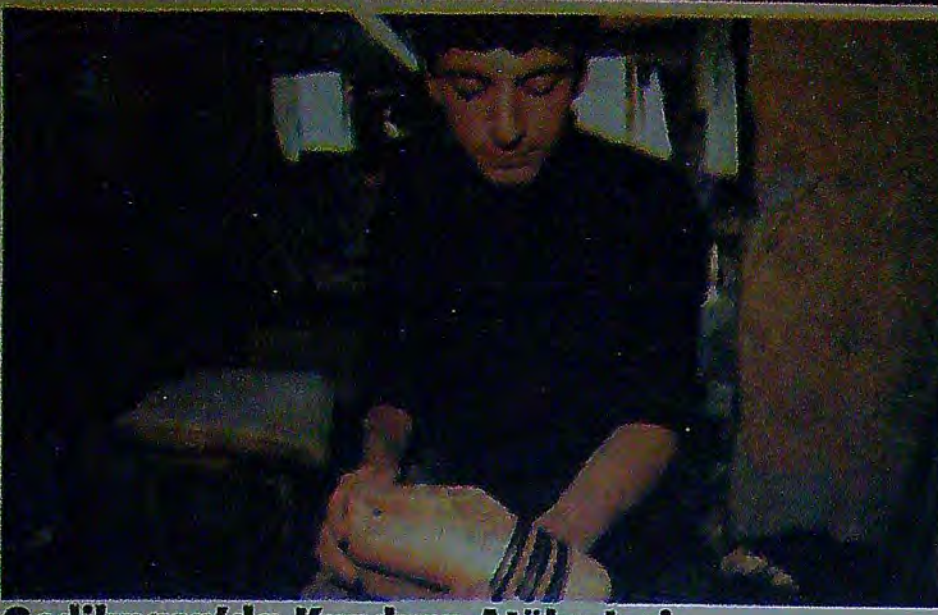
Kural 8: Bir toplumsal huzursuzluk başladığında, daha eşitlikçi bir ekonomik düzen kurma yollarını bulma konusunda isteksiz ya da yeteneksiz bir hükümet tek seçenek olarak acımasız baskıya başvurmak zorundadır.

Kural 9: Uzun vadeli fon olmaksızın uzun vadeli planlama olmaz.

Kural 10: Üçüncü dünya ülkeleri askeri hiyerarşilerinin yüksek teknoloji ürününü silahlar konusunda zayıftır. Ancak yüksek teknoloji ürününü silahlara yatırımını, bir ayaklanmanın bastırılmasında çok daha fazla işe yarayacak olan "mermiler ve çekirdekler" in alınmaması anlamına gelecektir.

Kural 11: Ayaklanmaya karşı bir savunma stratejisi açısından görünür yabancı varlığı istenen bir şey değildir. İhtiyaç duyulan yabancı danışmanlar "şubeler" göze batmamalı, ve hükümet danışmanlarının ülke diline ve kültürüne hakim olmaları konusunda ısrarlı olmalıdır.

Kural 12: Bir ülkenin ulusal iradesi askıya alınacaksa, bu yardımlarla değil ticaretle sağlanmalıdır.

Gedikpaşa'da Kundura Atölyeleri İstanbul'un Orta Yeri Kölelik

Beyazıt'la Çemberlitaş arasındaki dar sokaklarda 50-60 bin kundura işçisi, karanlık hanlara dağılmış sağlıklı 8000 küçük atölyede kundura yaparak ömür tüketir. Kundura işçilerinde ölümün adı ecel değildir, tüberküloz, kan kanseri, bel fıtığı, romatizma, deri hastalıkları gibi kundura yapımında kullanılan yapıştırıcıdan, malzemelerden, pislikten, aşırı çalışmadan

doğan hastalıklardır onların ecelleri. Bunlardan kurtulanlar da alkol bağımlısı olarak sürükler yaşarlar. İşçilerin %99'u meslek hastalıklarıyla cebelleşir. Sigortasız olanların oranı ise %95.

Eğer işler "kesat" değilse günde 14-15 saat çalışırlar. Ücretler "çift baş ücreti" (bir tezgahta bir kalfa ve bir çırak çalışır) denilen biçimde belirlenir. Çırağa %10-40 arası ücret verilir. Bir kalfanın ise günde

8 çift üretirse haftalık olarak 320 bin TL civarında para geçer eline. **Gedikpaşa Geleneği**

Gedikpaşa'da çağdaş kölelik sisteminin ilkice yöntemleriyle ahilik geleneği, delikanlılık kurallarıyla mafya yöntemleri içiçe yasar. Sonuçta ortaya küçük işverenlerin tekelleşmeye doğru yokolması, tefeci kavaflların zenginliğine zenginlik katması çıkar ortaya... (Devamı 7. sayfada)

Kazlıçesme'de Direnme Savaşı!

● **Kazlıçesme Deri İşverenleri, işçiler arasında yaklaşık on aydır sendikastlaşırma politikası yürütüyor. Deri İşçilerinin bu politikayı etkisiz kılmasının yolu, tek tek işyerlerinde gerçekleştirilen mücadelelerin birleştirilmesinden geçiyor.**

Bir çok orta büyüklükte dericilik işyerinin bulunduğu Kazlıçesme'de tekelleşme yoğun değil. Emek-yoğun bir üretim, çok ağır çalışma koşullarında emek gücünün çok ucuza satılması var. (Serdikalı işçilerin haftalık ücreti 135 bin TL civarında, sendikası olmayanlar için hiç bir sosyal hak olmadan yalnızca 200-225 bin TL ücret alıyorlar) Gençlerde kalifiye işçiye ihtiyaç duyulmayan bu iş yerlerinde -ağırlıkla tabakalamaya ilgili bölümlerde- sendikal bilinç ve mücadelelerin görece yükselişine karşın ücretler çok düşük.

Günlük bşının da değiştiği gib uzun süredir buradaki işçileri belediyece mühürlenmiş durumda. Ancak hepsinde üretim sürüyor (!) 56 olan toplam işyerinden onikisi Tuzla'ya taşınmış ve orada faaliyetler. Yıllarıyla birlikte diğerleri de (mecburen) taşınacaklar.

İşyerlerinin hepsinde Deri-İş Sendikası örgüdü. Kasım'da 54 işyerinde yetki tespiti için başvurulan Sendika 39 işyerinde yetki aldı. 5 işyeri hakkında Mahkeme karar bekleniyor.

İşverenler Deri İşverenleri Sendika'sında örgüdenmiş durumdadır. **Taşınma Ve Sendikastlaşırma**

"Gazete"lerin farelerden, mühürlerden bahsettiği sürece Kazlıçesme'deki işyerlerinin Tuzla'ya taşınmalarının gündemde bulunduğu süreci. Bu süreçte

Kasım ayında üretimin sürmesi nedeniyle Deri İş Sendikası'nın mahkemeye yetki tespiti için başvurması işverenlerin sendikastlaşırma programlarının ortaya çıkmasına, belirginleşmesine yol açtı.

Hedef buradaki görece olumlu luğu yok etmek, sendika ve politik işçilerin kökünü kazıyarak aynı zamanda ağır işlerine "köle" edimektir.

Deri-İş mahkemeye yetki tespiti için başvururca işverenler fabri-

kalatın birçoğunu hemen kapıp iş akitlerini feshettiler. Bir bile geçmeden tekrar açıldık fabrikalara, sendikası eski işçilerinden sendikadan istifa etmelerini şart koşarak alabüdükler aldılar. (İşsizlik vb. nedenlerle bazılarını kabul etti) Sendika ve işçilerin tepkisi üzerine tek kapatılan fabrikaları ve iş akitlerini yine feshettiler. Kısa bir süre sonra tekrar fabrikaları açtılar. (Devamı 7. sayfada)

"Bizim mücadelemiz ekonomik olmaktan çıkıp demokratik bir istem dönüşmüştür" diyen Derkon işçileri Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasasının işleme genelinde yetkiyi zorunlu koşan 13, 14, 15, 16. maddeleriyle haklarının gaspedilmesine karşı eylemliliklerini sürdürüyorlar.

Derkon İşçisinden

Bizler bir grup Derkon A.Ş. deri işçisiyiz. İşverenin sendikastlaşırma politikasına karşı direndiğimiz için 8. 7. 91 tarihinde ten çıkartıldık.

İşyerimizde 92 kişi çalışıyorduk. %90'ımız sendikalıydık. Yıllardan bu yana toplu sözleşmemizi sendikamız imzalıyor.

"Patron bu yıl toplu sözleşmesini yapmamak için her yola başvurdu. 1983 tarihli toplu sözleşmesi Grev ve Lokavt yasasının ve devam maddelerine dayanarak sendikamızın yetkisini düşürdü. Daha açık bir ifade ile Çorlu ve Marmara Ereğlisindeki işçileri de işin içine katarak sendikamızın yetkisiz gösterdiler. (Devamı 7. sayfada)

ETİBANK Hedefte !

EtiBank ve bağlı kuruluşlar ile Türkiye Taş Kömürü Kurumu'ndan sorumlu Devlet Bakanı Ersin Koçak, 11 Temmuz 1991 tarihli Dünya gazetesine verdiği demeçte:

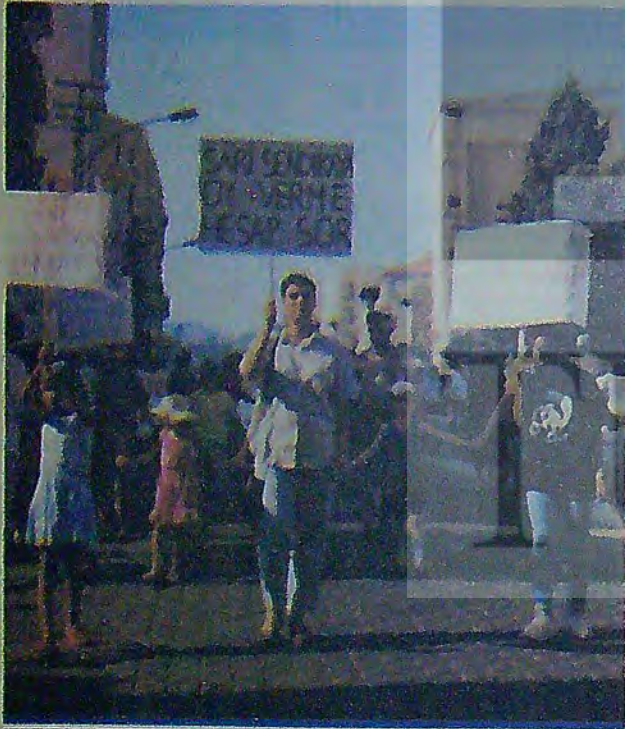
"Kuruluşların büyük bir çoğunluğu çizginin altında, finansman sıkıntısı, istihdam fazlası var. Bunlar haliyle devletin üzerine yük getiriyor. Özelleştirme birinci hedefimiz olması lazım" diyor.

Bakan Koçak, bunun için yabancı firmaların çağında bulduklarını ve bu firma temsilcilerinin gelecek çeşitli değerlendirilmelere giriştiklerini de ekliyor. Bu özelleştirmelerin nasıl yapılacağı sorusuna ise, kimi kuruluşların daha karlı hale getiril-

ceğini -ki bu ilk elde yoğun işten çıkarmalarla yapılmaya çalışılacak- Zonguldak gibi "sosyal sıkıntı"lar doğuracak kimi yerlerin de yeni oluşturulacak sanayi bölgelerine kanalizasyon edileceğini belirtiyor.

Yüzyıllardır madencilerin kanlarıyla, canlarıyla yarattıkları değerler, hammadde ve ara mal olarak yerli ve yabancı tekelilerin karlarına kar kattı. Hükümetlerin çıkarlarına siyasi oyunlarına alet edildi. Madencilerin yarattığı değerler herkese bir biçimde yararlı oldu. Ama bu yarardan madenciler hiç pay alamadı. Yüzyıl öncüsünün teknolojiyle kölelik ücretiyle çalıştırıldılar. (Devamı 7. sayfada)

"Sarı Sendikaya Oy Verme Hesap Sor"

● **Aydın Tekstil'de işten atılan 813 işçi, aileleriyle birlikte İzmir'de miting yaptı. İşçilerin miting boyunca protesto ettiği, yalnızca işveren değil, aynı zamanda işbirlikçi sendika idi. Türk İş'e bağlı Teksif Sendikası, işçi çıkarımı için işverenle anlaşma içersinde.**

(İŞÇİLERİN SESİ-İZMİR)
Aydın Tekstil'de 21 Haziran 1991 tarihinde 813 işçinin atılmasıyla Aydın Tekstil işçilerinin gündemine giren İşveren-Sendika uzlaşmacılığı ve devletin iş yasalari, 11 Temmuz günü yapılan bir mitingte protesto edildi.

Miting öncesi konuştuğumuz miting tertip komitesinden Nilgün Berber, "1990 Eylül ayında imzalanan toplu sözleşmeye göre ücretlerimizin 1 Milyon lira olması gerekiyordu. Sözleşmemizin Ocak ayından itibaren geçerli olacağı söyleniyordu.

Fakat yine de o günden bugüne fabrikamızın zararda olduğu gerekçesiyle 260 bin liranın üzerine çıkılmavacağı söylendi. Oysa fabrika

hanlı harıl çalışmaktadır. Yurt dışına kamyonlarla mal gönderilmektedir. Bütün bu oyunlar dönerken sendikamız TEKSİF, Aydın Tekstil'de işçisini satmıştır. Şu anda 813 işçi atılmış durumda.

Sendika, toplu sözleşme döneminde işverenle 400 işçinin atılması konusunda zaten anlaşmıştı. Şimdi bizler kapı önündeyiz, sendikacılarımız ise işverenle kimbilir hangi tatil köyündeler" biçiminde konuştu.

Miting boyunca; "çankayanın işçisi düşmanı", "işçiler elele genel greve", "işçiler burada Teksif nerede", "sarı sendikaya oy verme hesap sor", "tazminat hakkımız söke söke alınz" sloganları sık sık atıldı.

İstanbul Üniversitesi İşçileri Yürüdü

● **Son aylarda gerçekleştirilen toplu vizite eylemlerinde güvenlik güçlerinin işçileri kaldırma sıkıştırma çabası Üniversite İşçileri tarafından boşa çıkartıldı.**

Tezkoop-İş'e bağlı İ.Ü. yemekhane işçileri toplu viziteye çıkular.

22 Temmuz Pazartesi günü saat 10'da yaklaşık 180 yemekhane işçisi Gedikpaşa Dispanserine doğru yürüyüşe geçti. Ellerindeki dövizlerde "25 yıllık işçiyse 500 bin, Çankaya sefada, İşçiler Cefada", "Rektör Kamu-İş'ten ayrıl" sloganları vardı. Yürüyüş güzergahı Üniversite'nin önünden Beyazıt meydanına oradan da ana caddeye doğru kaydı. Dispanserin sokağına girildiğinde, polis yolu keserek başka bir işçi kitlesinin daha viziteye olduğunu söyleyerek, işçileri durdurmak istedi. Ancak işçeri temsil-

cisinin ısrarlı tutumu ve işçilerin coşkulu tavrı sonucunda, polis yolu açtı. Dispansere 100 m. kala polis yolu yeniden kapadı.

Bu arada polisin tavrı ıslık ve alkışlarla protesto edildi. Demiryolu işçilerinin dispanserden ayrılmasından sonra yemekhane işçileri vizite kağıtlarını teslim ettiler. Üniversite tatil olmasına rağmen eylem oldukça geniş bir katılımla gerçekleşti. Yürüyüş boyunca "İşçi-Memur Elele Genel Greve", "Çankaya'nın İşçisi Düşmanı", "İşçiler Gelecek Hanedan Gidecek", "Vur Vur İncisin Çankaya Dinlesin" sloganları atıldı.

22 Temmuz ortak kamu eylemleri çerçevesinde gerçekleştirilen toplu vizitede Üniversitenin kadın işçileri yürüyüş boyunca en öndeydiler..

Belediye İşçisini Bitmeyen Çilesi

Zeytinburnu Belediyesi işçileri 24 Haziran günü ücretlerinin ödenmemesini ve toplu sözleşmeden doğan demokratik haklarının verilmesini protesto etmek için iş bırakma eylemi yaptılar.

Belediye-İş Sendikası'2 Nolu Şube'nin örgütü olduğu Zeytinburnu Belediyesi'nde bir süreden beri varolan keyfi uygulamalar (işçilerin asil alanları dışında çalıştırılması gibi), adam kayırmalar, kadro verilmesindeki usulsüzlüklerden dolayı çalışanlar arasında başlayan huzursuzluk, ücretlerin ödenmesinin de gecikmesi üzerine daha da arttı. Bunun üzerine işçeri sendika temsilcileri ve işçeri komite üyelerinin katıldığı toplantıda Belediye'ye 23 Temmuz akşamına kadar süre tanınması, ücretlerin ödenmemesi durumunda ücret ve diğer demokratik talebi yönünde iş bırakma alındı ve bu karar sendika tildi. 24 Temmuz sabahı büyük çoğunluğu iş bırakma lokallerinde toplandı. İşçilerin eğilimi başkanlık binasına mekti. Ama sendikacıların eğilimi engellemeye çalışıldı. Tartışmaların sonucunda sendika temsilcisi ve komite üyesi katıldığı bir toplantı da oldu. Bu toplantıda da özelleştirme birimi başkanı "Ben kimseyi yürütmem, ben le de demokratik haklarının verilmesi için hiç uğraşmam" sözleri söylediği ve işçilerin mite üyelerinin ısrarlı üzerine yürümesi tansiyonuna yükseltti.

Daha sonra paraların ödenmesi için sendikaya (Devamı 7. sayfada)

Kilsan'da İşçi Kıyımı

Çağdaş bir köle tüccar EKMEKÇİOĞLU; ülkenin dört bir nından Tunceli, Kastamonu, Samsun ve Van'dan getirdiği işçileri yıllarca sendikası sigortasız çalıştırarak işveren. Kemeri gaz'da tuğla üretimi yapan Kilsan fabrikasında çalışan işçiler dikalı olmak isteyince, işlerinden oldular. İşverenin işçi çıkarmasının nedeni ise bildiğimiz "ekonomik kriz".

Hiç bir güvenceleri olmayan Kilsan işçileri, durumlarını parça düzeltilemek için sendikalı olmaya (Devamı 7. sayfada)